

зовсім, чи не здурів він? Яким! одчипий! — кричала Зося, — а ні, так я звелю двері ламати!

— Попробуй! то я вам усім ребра поламаю — одказав Яким з кватирки. — Одну Зося пушу, коли вона того хоче, а тим, світ на всі чотири вітри.

— Як ти не пустиш сестер, то й я тебе покину! — обізувалась Зося. — Я не переживу такого сорому, я, котру знає вся околиця, сам князь, я! я! . . .

— Старі штуки! Годі нам вже дуріти! Пора вже нашим дітям . . . Ти, коли хоч, йди в хату.

Лемішковський одхилив двері, пустив Зося в хату, а другі zostались на дворі.

— Що за варваризм! що за вандализм! — репетувала Теодозя. — У нас, у Варшаві, за се йому-б голову стяли. Так обійтись із дамами, вигнати з дому серед дня, в очах цілого села, прислуги! . . .

Теодозя підіймала голос все вище, й верещала трохи не на ціле село. А тим часом Зося лютувала в хаті, як поранена тигриця, аж голос її лящав на ціле подвір'я.

— Ти лайдак! — верещала вона, — ти паниця! Пропив усе наше добро, а тепер обезчестив мене, мене! . . . І Зося кидалась на його и совалась, як оса.

— Зося! — одказував їй Яким спокійно: — де наше добро батьківське, де батьківський дім, сад, комори, млин? Чи не ти-ж проциндрила все наше добро, просвистіла всі наші гроші на свої убори, на бали.

— Чи не ти-ж тягала мене по світу з місця на місце? Через тебе я на службі не заслужив нічого, покинув місце. Чи не ти пустила по миру з торбами